

Paluu normaaliin

Oli se sentään helpotus, että se päättyi lopultakin.

Sietämätön jännitys ja pelko ehtikin jo aivan liian pitkään piinata koko kansakuntaa ja jopa maailmaa, ja tilanne vain paheni päivä päivältä. Kaikki kommentit melkein laidasta laitaan olivat murskaavia, ja YK:kin lienee jo huolestuneena pohtinut juttua salaisessa hätäkokouksessaan. Yhtäkkiä, kesken syvimmän liennytyksen, yhdentymisen ja konsensuksen, meidät jokainen on pakotettu miettimään, voiko nykymaailmassa vielä tällaista tapahtua ja eikö siihen tehoa mikään.

Tuskinpa tilanne olisi lauennut vieläkään ilman länsivaltojen määrätietoista puuttumista asioihin. Lopullinen sankari oli tietysti Englannin rautatahtoinen pääministeri Margaret Thatcher, joka onneksemme ei tällä kertaa kieltäytynyt neuvotteluista. Vasta hänen henkilökohtainen saapumisensa paikalle tunnelmien kärjistyttyä jo epätoivoisiksi ratkaisi asian lopullisesti: Harri Holkeri ajoi pois kesäpartansa, eikä totisesti hetkeäkään liian myöhään.

Nyt meillä on vihdoinkin lupa odottaa maailmanmenon palautumista hiljalleen normaaleihin uomiinsa.

Valitettavasti toipuminen kestää pitkän aikaa, sillä niin paljon kauheuksia ehti jo tapahtua parrantakia. Kuten muistetaan, se alkoi

rantojensuojeluohjelmasta heti kesäloman loputtua. Kun risuparta ilmestyi sitä selostamaan televisioon, kansa säikähti pahanpäiväisesti, että Karl Marx on herännyt henkiin ja ruvennut vielä luonnonsuojelijaksi. Ne isännät, jotka eivät saaneet laakia siinä paikassa, kiirehtivät hakkaamaan sen mitä vielä hakattavissa oli.

Mutta pahempaa oli tulossa. Ei aikaakaan, kun Saddam Hussein hyökkäsi Kuwaitiin luultuaan, että Jasser Arafatin velipoika oli päässyt valtaan Suomessa, ja olisi luultavasti suojelemaan Irakin uudelle maakuntahallinnolle.

Kotimaassa katastrofi seurasi toistaan: kansa pantiin silakka-kuurille, SMP lähti hallituksesta kauhusta parkuen, ja budjettiin räiskittiin lisää miljardeja, kun kukaan ei uskaltanut sanoa poikkipuolista sanaa turjakkeelle.

Vielä sitten, kun parta oli jo ajeltu, sen vaikutus jatkui, koska tieto ei ehtinyt ajoissa Splitiin. Seppo Rätty ja Ringa Ropo putosivat hädissään mitaleilta ja Elmo Keskitalo keskeytti alkuunsa, ettei tarvitsisi palatessa joutua partaisen pääministerin onniteltavaksi.

Kestää vuosia ja vuosisatoja, ennenkuin kaikki partatappiot on korjattu. Mutta juttua ei jätetä tähän, sillä kyllä kansa tietää, kuka kaiken takana oli, vaikka tämä kuinka yritti piiloutua partansa taakse.